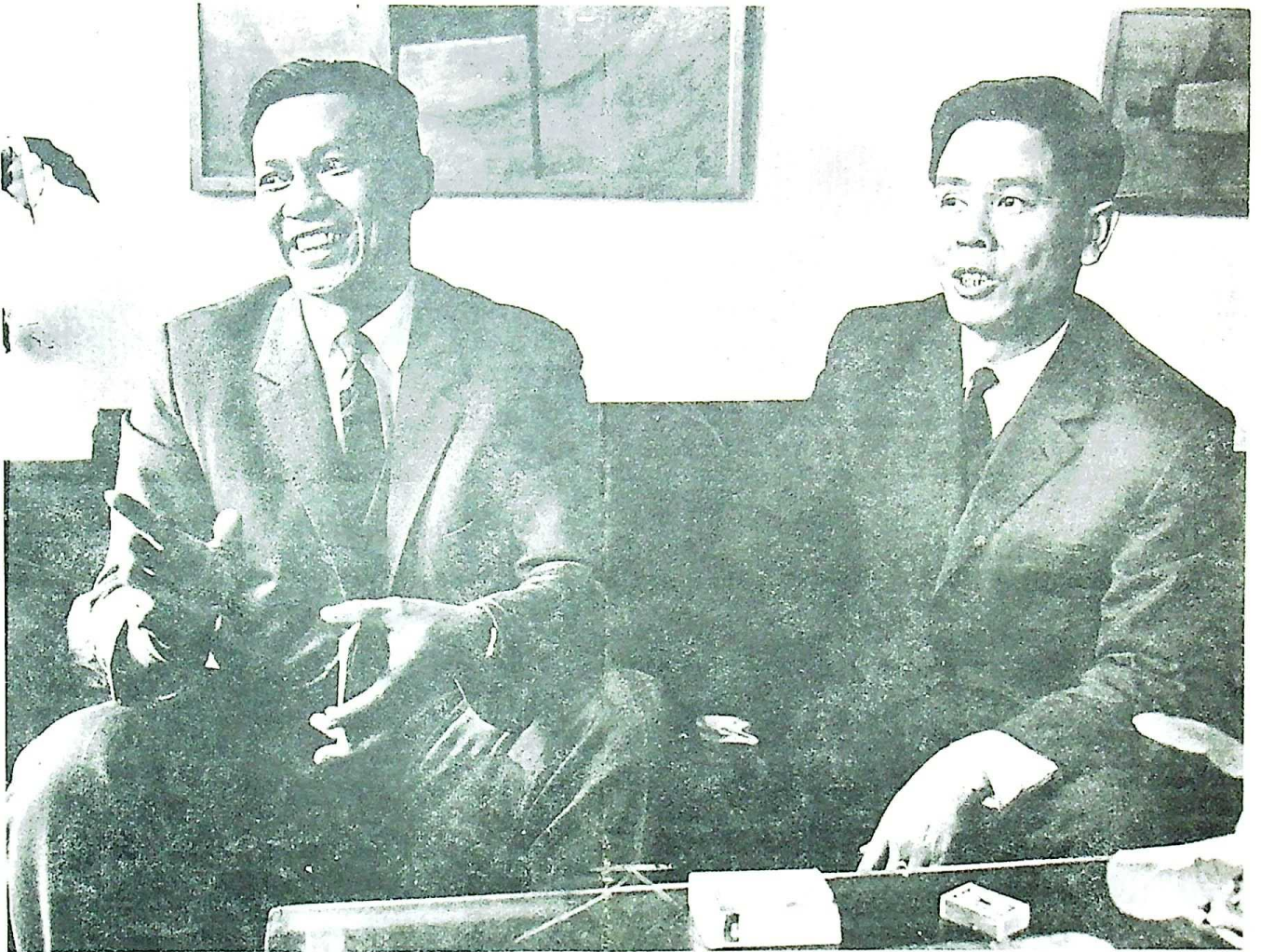

50ct.

vierde jaargang, nr. 17 - 14 februari 1970

VIETNAM BULLETIN

Dr. Le Van Loc (links) en Hoang Huy Châu

**BEVRIJDINGSFRONTDELEGATIE
IN ONS LAND**

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M. van Dullemen Tineke Nijenhuis
W. de Graaff Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin, Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 fr.)

HOE HANOI NIXON ZIET

door Richard J. Barnett

I
Vijf dagen na de rede van president Nixon op 3 november arriveerde ik in Hanoi voor een reeks van besprekingen over de oorlog, waaronder een lang gesprek met premier Pham Van Dong. Enkele dagen na mijn terugkeer ontmoette ik de voornaamste adviseurs van de Amerikaanse regering aangaande Vietnam, waaronder Henry Kissinger. Na mijn gesprekken met de strategen van beide kanten is het me duidelijk geworden, dat Hanoi en Washington niet dezelfde oorlog voeren. De beoordeling van de vijand in beide hoofdsteden is totaal verschillend. De Noordvietnamezen beoordelen de resultaten van hun oorlogvoering niet door doden te tellen of de statistieken van de ene maand te vergelijken met die van de vorige. Zij kijken hoe de strijd op het slagveld zich ontwikkelt en hebben vooral grote aandacht voor de politieke consequenties daarvan voor de toekomst. Zij constateren daarbij dat de Amerikaanse regering van 1965 tot nu toe heeft geprobeerd een militaire overwinning te behalen met een leger van 500.000 man, dat deze opzet is mislukt en dat zij haar troepen in defensieve stellingen heeft moeten brengen en een begin met de terugtrekking heeft moeten maken. De leiders van Nixon's regering zijn optimistisch omdat na het voortdurend bestoken van de Vietcongstellingen vanuit de lucht het nu mogelijk is veilig te reizen in delen van Zuid-Vietnam waar dat vroeger riskant was.

De Noordvietnamezen beschouwen niet het reizen, maar de mogelijkheid om te regeren als een toetssteen voor politiek succes. Zij geven toe dat zij zware verliezen hebben geleden in het Zuiden. In een onlangs buitgemaakt en door het State Department publiek gemaakt document zinspelen zij op hogere aantallen deserties door toe te geven dat "een aantal partijleden zo ver zijn gegaan dat zij zich aan de vijand hebben overgegeven en hun volk hebben verraden." In Noord-Vietnam kan men zien wat de bombardementen hebben aangericht, daarbij inbegrepen: gebrek aan elektriciteit, brandstof en vooral woonruimte. Desondanks werd ik getroffen door de geest van vertrouwen in de Noordvietnamese hoofdstad. Het hoofd van het Nationale Bevrijdingsfront in Hanoi zei me: "We zijn bezig te winnen in de steden." Overal in Saigon zou nu literatuur van het NBF te krijgen zijn. Meer en meer vertegenwoordigers van de middenklassen gaan met het NBF in zee. Vertegenwoordigers van het NBF zeiden me ook dat zij in Saigon zelf een groot militair hoofdkwartier hebben. Het is waar dat, als gevolg van de voortdurende B-52-aanvallen, het NBF zich heeft moeten terugtrekken uit gebieden waar het lange tijd de macht in handen heeft gehad, maar dit kan nauwelijks de optimistische verwachtingen over een "veilig" Vietnam in 1972 rechtvaardigen, die in Washington zijn uitgesproken door Sir Robert Thompson en andere pacificatie-deskundigen. Zelfs de meest optimistische rapporten durven niet te beweren dat de regering-Thieu in staat is een wettig gezag te vestigen in voormalige Vietcong-gebieden of zich van de loyaliteit van de bevolking te verzekeren. De

Noordvietnamezen zijn er zeker van dat een pacificatie-programma, dat afhankelijk is van stelselmatige Amerikaanse bombardementen, een strategie is om de oorlog voort te zetten, niet om hem te beëindigen. Zij weten dat de bombardementen de bevolking verder van de Amerikanen vervreemden en zij geloven dat, als er genoeg Amerikaanse soldaten zijn teruggetrokken, "de marionettenregering en haar leger ineen zullen storten." De politieke en militaire analyse van de Amerikaanse strategie die mij in Hanoi ter ore kwam werd in vrijwel elk opzicht later door enkele van de hoogste autoriteiten van de Amerikaanse regering bevestigd. De Vietnamezen lezen gretig het US News and World Report en de New York Times. Zij beschouwen het als hun plicht steeds te weten hoe men in Washington de situatie beoordeelt en zij proberen de publieke opinie in de V.S. te beoordelen. Daar tegenover leek de Amerikaanse politieke informatie over Noord-Vietnam van veel lager kwaliteit. Terwijl de analyse door het State Department en de CIA al gehandicapt is door het ontbreken van gepubliceerde bronnen en persoonlijke contacten in Hanoi, maken de Amerikaanse autoriteiten het zich nog moeilijker door niet nauwkeurig te lezen wat de Noordvietnamezen dan wél publiceren. Wat de Vietnamezen in hun officiële bekendmakingen zeggen wordt aan een aantal verwrongen interpretaties onderworpen. Zij die in Washington met analyse belast zijn schijnen meer aandacht te besteden aan een interpretatie à la Alsop van buitgemaakte documenten, aan diplomatieke roddel en aan historische analogieën dan zich bezig te houden met wat de tegenpartij nu werkelijk zegt.

II

Ik heb een lang gesprek gevoerd over de oorlog met Pham Van Dong. De premier van Noord-Vietnam heeft al veel Amerikaanse bezoekers ontvangen, maar ik was de eerste, die hem na de dood van Ho Chi Minh ontmoette. Toen ik hem vroeg wat het gevolg van dit verlies zou zijn voor het moreel, zei hij dat ten gevolge van het plichtsbeseft tegenover "Oom Ho" de bevolking zich nog verder aaneen zou sluiten. Terwijl hij sprak leek hij geduldig, men zou bijna zeggen serene, maar bijzonder scherp. Af en toe sprak hij met stemverheffing van woede over president Nixon. Soms lachte hij verachtelijk over zijn tegenstander, maar dominerend was een toon van droefheid. Ik zag niets tijdens mijn korte verblijf in Hanoi dat de speculaties van Hanoi-ologen over een strijd om het leiderschap bevestigde of tegensprak. Pham Van Dong handelde geheel als de man die de leiding had. De premier heeft mij verteld wat hij veel bezoekers vóór mij vertelde. De Noordvietnamezen en het NBF hebben één politiek hoofddoel. De Verenigde Staten moeten zich militair en politiek terugtrekken uit Vietnam en een politieke evolutie in Vietnam toestaan zonder interventie van buitenaf. Zij hebben er geen belang bij de VS te

vernederen en zij zijn bereid heel ver te gaan om de VS zo gelukkig mogelijk over de regeling te maken. Niet omdat zij enige verplichting voelen het gemakkelijk te maken voor een land dat 2,5 miljoen ton bommen op hun land heeft laten vallen, maar omdat zij niet willen dat de VS terugkomt.

Noordvietnamese ambtenaren zijn zich ervan bewust dat als Nixon "Beperkt en wegrenst" zonder een diplomatieke oplossing van de oorlog, iemand als George Wallace om wraak zal roepen en de Vietnamezen misschien toch nog zullen moeten blijven betalen voor de krankzinnigheid van de Amerikaanse politiek. Het is vanuit hun gezichtspunt veel en veel wenselijker als de VS zou kunnen vertrekken met een zekere waardigheid in de verplichting nooit meer terug te komen. Een functionaris in Hanoi wees er op dat toen de Vietnamezen de Sung-inval in de zeventiende eeuw verdreven, zij een tijdje wachtten en toen het niet langer schatplichtig leek, de Sung-koning een olifant cadeau deden. "We zullen Nixon ook graag een olifant geven," zei hij.

Van de NBF delegatie in Parijs maakt een vroegere kapitein uit het Saigon-leger deel uit die in 1960 deserteerde. De vernedering die hem er uiteindelijk toe bracht bij het verzet te gaan, zei hij, was toen Diem bevel gaf een standbeeld op te richten van Generaal O'Daniel, de voornaamste Amerikaanse militaire adviseur, op de basis waar hij was gestationeerd. Ook de andere vertegenwoordigers die ik in Hanoi ontmoette, waren afkomstig uit de "middenklasse". Voordat zij zich bij het verzet voegden hadden zij geen van allen communistische relaties of zelfs maar marxistische sympathieën. Hun analyse van de oorlog komt in grote trekken overeen met die van Noord-Vietnam, maar het aksent verschilt. Bijv. leken zij meer open te staan voor samenwerking met vooraanstaande niet-communistische Zuidvietnamese politici als Generaal Duong Van Minh en senator Tran Van Don. De Noordvietnamese machthebbers hadden wel "belangstelling" voor deze mannen, maar leken enigszins bezorgd dat "Uncle Sam aan de touwtjes zou blijven trekken".

Zowel de vertegenwoordigers van het NBF als die van Noord-Vietnam houden onwrikbaar vast aan hun fundamentele oorlogsdoel: nationale onafhankelijkheid en verdwijnen van de aanwezigheid van de VS van elke vierkante centimeter van het Vietnamese grondgebied. Aan de andere kant, zijn ze tamelijk soepel als het gaat om de keuze van de middelen om deze doeleinden te bereiken. De VS-afgevaardigde in Parijs, Henry Cabot Lodge, heeft twee van hun voornaamste eisen stelselmatig misverstaan. In tegenstelling tot wat Amerikaanse functionarissen herhaaldelijk beweren hebben de Noordvietnamezen al vele maanden lang niet geëist dat alle VS-troepen moeten worden teruggetrokken voorafgaand aan politieke onderhandelingen over de politieke toekomst van Zuid-Vietnam. Maar zij eisen een geloofwaardige verplichting van de VS om te vertrekken. Dit houdt in een belofte om alle troepen terug te trekken, niet alleen gevechtstroepen, en het onmiddellijke vertrek van 100.000 man als teken van oprechtheid.

Geloofwaardigheid is het sleutelprobleem. Nixon's terugtrekkingsplan wordt in Hanoi gezien als bewijs van een bedoeling om te blijven niet om te vertrekken. De Noordvietnamezen hebben hun standpunt hierover niet alleen tegenover mij maar ook in interviews met Harrison Salisbury, Joseph Starobin en anderen duidelijk gemaakt. Onderhandelaars van Johnson's regering geven nu toe dat de Noordvietnamezen meer dan een jaar geleden reeds hetzelfde zeiden. Het is duidelijk dat Hanoi's soepelheid op

dit punt een boodschap is die Nixon's regering niet wenst te ontvangen.

De andere vertekening van de Vietnamese onderhandelingspositie is de officiële VS-bewering dat Hanoi de "omverwerping" van de Zuid-Vietnamese regering als voorwaarde voor onderhandelingen ziet. Met het oog op de aard en de geschiedenis van het Saigon-regime, zou die eis niet eens zo onredelijk zijn, maar Hanoi heeft hem niet gesteld. De Noordvietnamezen vragen om de instelling van een "vredeeskabinet" in Saigon omdat zij het weinig veelbelovend achten met een groep generaals te onderhandelen die zulke onderhandelingen als verraad beschouwen. Verschillende functionarissen in Washington vroegen mij, glashard, waarom de Noordvietnamezen weigeren met Thieu te onderhandelen. Even glashard herhaalde ik het vanzelfsprekende: Hanoi is niet van plan te onderhandelen met een politicus die steeds opnieuw in het openbaar gezegd heeft dat hij nooit een coalitieregering met de communisten zal accepteren. Zulke onderhandelingen zouden een legalisering van een nederlaag op het slagveld zijn, hetgeen nog niet is gebeurd en hoogstwaarschijnlijk niet zal gebeuren. Evenmin worden zij aangelokt door het vooruitzicht dat er in de loop van de onderhandelingen "iets interessants zou gebeuren". Zoals zij het zien, is het voor Thieu alleen maar van belang de onderhandelingen te blokkeren, en zo lang als hij aan de macht is is dat precies wat hij zal doen. Te onderhandelen met Thieu zou helpen het regime op de been te houden op een moment dat meer en meer Vietnamese gematigden en nationalistten er tegen in opstand komen.

Voor de mannen in Hanoi is de betrouwbaarheidstest van een Zuidvietnamese politicus of hij iets betekent, onafhankelijk van de Amerikanen. Als dat niet zo is veronderstellen zij terecht dat hij een marionet is, wiens enige functie is de Amerikaanse invloed in Vietnam in stand te helpen houden. Verschillende NBF leiders vertelden mij dat er "mannen in de huidige Saigonregering" zijn die voor hen aanvaardbaar zouden zijn als leden van een "vredeeskabinet" om verkiezingen te organiseren en een coalitieregering. In tegenstelling tot wat de regering Nixon beweert, tracht Hanoi niet een zwakke regering in Saigon te vestigen om mee te onderhandelen, maar een sterkere. Zij is bereid een regering te accepteren die is samengesteld uit mensen die zij als waarachtige Vietnamese Patriotten beschouwt, zelfs als ze anti-communist zijn. (Het buitgemaakte document "resolutie 9" geheten, dat wordt verspreid door het State Department suggereert in sterke mate dat het NBF verwacht dat er coalities zullen worden gevormd.)

De Hanoi-functionarissen die ik sprak wezen op mannen als Tran Van Don, Duong Van Minh, Tran Ngoc Lien, en Au Truong Thanh, zij zouden aanvaardbare leiders van een "vredeeskabinet" zijn, vooropgesteld dat zij niet als stand-ins voor de VS zullen optreden. De functionarissen in Hanoi hechtten aanzienlijke betekenis aan het feit dat figuren in Saigon als Minh en Don openlijk aanvallen op Thieu hebben gelanceerd. Zij suggereerden dat Thieu's recente aarzeling om zulke tegenstanders te onderdrukken niet alleen toont dat hij terrein verliest maar dat hij zich tracht veilig te stellen. "Zijn koffers staan gepakt" zei een minister, alsof hij iets vanzelfsprekends mededeelde.

Pham Van Dong noemt de "Vietnamisering" Amerika's "Grand Design" om de oorlog te winnen. Zoals hij het ziet, is deze strategie erop berekend Hanoi ervan te overtuigen dat de VS bereid zijn hen te verslaan in een uitputtingsoorlog. Volgens hem bedoelt Nixon het volgende: "Ik wil de VS-troepen in Vietnam reduceren tot een peil dat het Amerikaanse volk zal accepteren en deze troepen zullen

worden gebruikt om het huidige Zuidvietnamese regime in de komende jaren aan de macht te houden." Toen ik dit een hoge functionaris van het State Department vertelde antwoordde hij: "Well, they got the message".

In Hanoi hadden de premier en anderen een lijst gemaakt van de elementen van het Nixon-programma waardoor Nixon Johnson's politiek niet hoefde te wijzigen. Gevechtstroepen zullen over een periode van twee jaar worden teruggetrokken. Er zullen minder dienstplichtigen en meer vrijwilligers worden gebruikt. De onderhandelingen zullen minder belangrijk worden. De steun van het volk zal men trachten te verkrijgen door een beroep op Amerika's eer en door het vooruitzicht van een bloedbad wanneer de VS-troepen vertrekken. Op het slagveld zullen de stoottroepen van de VS-grondstrijdkrachten zich naar defensieve enclaves begeven, maar offensieve operaties tegen de VC zullen worden opgevoerd door B-52 aanvallen waarbij gebruik wordt gemaakt van napalm, magnesium, fragmentatiebommen en andere wapens die zonder onderscheid personen treffen.

Het belangrijkste oorlogsdoel van de regering Nixon, zoals functionarissen in Hanoi dat zien, is het vestigen van een gewillig, stabiel regiem in Zuid-Vietnam, dat zichzelf permanent kan handhaven met niet meer dan 50.000 of 100.000 Amerikaanse "adviseurs". Omdat het "overwinningscenario", gemodelleerd naar het model van de Griekse interventie van '48-'49 de mist in is gegaan toen het NBF weigerde weg te kwijnen zoals voorspeld was, hopen de plannenmakers in het Pentagon nu op een "Koreaanse oplossing" dwz. een politieke overwinning gebaseerd op een militair schakmat.

De Noordvietnamezen zijn er zeker van dat de Vietnamisatie-strategie niet kan werken. Als er genoeg Amerikaanse gevechtstroepen vertrekken, zal het NBF het Zuidvietnamese leger verpletteren net zoals het deed voordat de Amerikaanse troepen arriveerden. Ondanks zware verliezen, wat zij toegeven, schijnen de Noordvietnamezen ervan overtuigd te zijn dat de algemene trend in de politieke en militaire gebeurtenissen gunstig voor hun zaak is. Nixon is gedwongen met het terugtrekken van Amerikaanse troepen te beginnen en een militaire overwinning op te geven. Honderdduizenden manschappen staan klaar in het Noorden, gereed om de verliezen in het Zuiden op te vangen. Ik zag lange rijen soldaten, trucks en artillerie op weg naar de 17de breedtegraad.

Maar de leiders in Hanoi vestigen hun grootste hoop op de politieke ontwikkelingen. Zij vestigen er de aandacht op, dat Thieu niet in staat is geweest zich van de steun van de gematigde elementen in Saigon te verzekeren en dat zijn regering nu een smallere basis heeft dan een jaar geleden. De censuur, het gevangenzetten van politieke tegenstanders en de schelle rechtse retoriek die zijn regime karakteriseren zijn tekenen van zwakte en niet van kracht. Thieu, geloven zij, rekent er op een dwaze manier op dat de Amerikaanse Ambassade hem een politieke overwinning kan garanderen juist op het moment dat de Amerikaanse strijdkrachten zich beginnen terug te trekken. Intussen, zo wijzen zij erop, is iedere scheepslanding troepen die naar San Francisco uitvaart een signaal voor de groeiende vredesbeweging dat de dagen van Thieu zijn geteld.

Ambtenaren in Hanoi zinspelen op de twee miljard dollars afkomstig uit Zuidvietnamese bronnen die zijn gestort bij Europese banken; het meeste in de afgelopen weken (zoals Alessandro & Cassella van Die Weltwoche onafhankelijk in Zürich heeft bericht). Zij zijn ervan overtuigd dat er meer aanhangers in naam van het regime zullen vertrekken. Anderen zullen openlijker en krachtiger Thieu gaan

veroordelen en luider om vrede vragen. Weer anderen zetten misschien wel een coup op touw. NBF-officiëren zinspeelden, evenals in het verleden, er tegen mij op, dat sommige van hun geheime leden nu hoge posten bezetten in de Saigonregering. Volgens een buitgemaakt document, verspreid door het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, is "in geval van een staatsgreep of een opstand" een aanval op Saigon gepland. Als de VS-troepen werkelijk in grote aantallen naar huis gaan dan zullen de politieke moeilijkheden van het Saigon-regime onoverkoombaar zijn, geloven de Noordvietnamezen.

Pham Van Dong is daarom volkomen voorbereid op een reëscalatie van de oorlog door de VS, wanneer de strategie van Vietnamisatie een politieke crisis in Saigon oplevert, wat volgens hem onvermijdelijk is. Andere functionarissen in Hanoi voorspellen dat Nixon de bombardementen zal hervatten. Sommigen suggereerden mij dat de toespraak van 3 november het zorgvuldig voorbereide oprichten van een platform voor de laatste overwinnende slag was. Eén ambtenaar durfde zelfs zijn hand in het vuur te steken bij het afschilderen van Nixon's speech als het aankondigen van nieuwe escalatie. "We hebben de beperking geprobeerd. Kijk hoe ze ons hebben terugbetaald. Daarom, neem ons niet kwalijk..."

De autoriteiten in Hanoi zijn zich er volledig van bewust dat terwijl Nixon in het openbaar dreigt met "harde en doeltreffende maatregelen" als de Vietnamezen de oorlog verheugen, hij even rustig in Washington het gerucht verspreidt dat de militaire terughoudendheid van het NBF een teken is dat "de Vietcong geen adem meer over heeft." Het werd mij, toen ik in Hanoi was, overduidelijk gemaakt dat het NBF en Noord-Vietnam zeer ver zullen gaan om de wereld en in het bijzonder het Amerikaanse publiek te bewijzen dat zij nog over een aanzienlijke hoeveelheid adem beschikken. Zij hebben de infiltraties al geïntensiveerd en aanvallen geconcentreerd op militaire stellingen die zijn "gevietnameiseerd". Er zullen nieuwe grote offensieven volgen.

III

Hoe kon de president, slechts een jaar nadat zijn voorganger werd gedwongen het presidentschap op te geven, Johnson's oorlogsdoelen en Johnson's strategie volledig tot de zijne maken? Nixon heeft natuurlijk een lange staat van dienst als Vietnam-havik. Er bestaat een foto van hem, in het museum van Hanoi genomen, in 1953 toen hij als vice-president naar Hanoi kwam om Generaal Navarre te adviseren hoe hij de oorlog kon winnen. In 1953 drong hij er in een speech, gehouden in de East Room van het Witte Huis op aan een VS-expeditieleger te sturen om de Fransen te helpen. Er zijn aanwijzingen dat hij sympathiek stond tegenover de definitieve oplossing van het Dien Bien Phu probleem door het afwerpen van "tactische" atoomwapens. Zijn analyse van de oorlogsdoelen van de VS in zijn toespraak, van 3 november verschilde niet zoveel van zijn artikelen in Readers Digest over dit onderwerp, geschreven omstreeks 1960.

Toen hij Ellsworth Bunker en Henry Cabot Lodge, de twee mannen uit de regering Johnson die het meest ijverden voor een overwinning in Vietnam, aanstelde als toponderhandelaars in Saigon en Parijs, konkludeerden optimisten in Washington dat zulke benoemingen een verstandige dekmantel vormden voor een verandering van politiek. De optimisten maken nu eenzelfde soort analyse. "Nixon praat onbuigzaam" zei een van de meer gehaate liberale Congresleden mij "maar hij glipt door de achterdeur naar buiten. Laten we hem een kans geven." Er zijn veel mensen in

Washington die geloven dat de president een "geheim tijdschema heeft voor de terugtrekking van alle troepen." Zij denken dat hij plannen maakt om het Saigon-regime lang genoeg na het vertrek van de meerderheid van de VS-troepen op poten te houden zodat Thieu en Ky ipv. de regering Nixon de schande van hun onvermijdelijke nederlaag zullen dragen.

De regering Nixon heeft zulke ideeën aangemoedigd. Minister van Defensie Melvin Laird die in Washington te boek komt te staan als de regering's "geheime duif" geeft geruststellende verzekeringen over de terugtrekking tegenover kritische senatoren zoals Mike Mansfield en George Aiken, die de VS uit Vietnam weg willen hebben. Maar dit is slechts een onderdeel van Nixon's campagne om te doen voorkomen alsof de oorlog langzaam aan het aflopen is. Woordvoerders van de regering hebben tegen andere afgevaardigden andere dingen te vertellen. Meer oorlogszuchtige critici wordt verteld dat het plan van de president schitterend "de doeleinden dient". De VS kan een aantal wegen inslaan, afhankelijk van de reactie van de tegenpartij. Henry Kissinger heeft vertegenwoordigers van de pers verteld dat volgens zijn verwachtingen Hanoi over niet te lange tijd onze uitgangspunten bij de onderhandelingen zal aanvaarden.

Andere functionarissen van het Witte Huis, die propaganda maken met kaarten en statistieken, trachten sceptici ervan te overtuigen dat Operatie Phoenix, het sluipmoordprogramma van de CIA om het Vietcong-kader "als onkruid uit te roeien" zulke enorme resultaten heeft geboekt dat het NBF spoedig zou kunnen besluiten de strijd te staken. Anderen verkopen weer een nieuwe, verbeterde pacificatiepoging. Maar niemand legt er uit hoe deze moordprogramma's worden verondersteld de Amerikaanse oorlogsdoelen te verwezenlijken zolang het Thieu-regime niet in staat is om doeltreffend te regeren en Hanoi bereid is om meer strijdkrachten in te zetten.

Er heerst officiële stilte over de werkelijke keus die Nixon waarschijnlijk onder ogen moet zien als hij zijn aangekondigd terugtrekkingsprogramma uitvoert. Veronderstel dat terwijl er niet meer dan 150.000 VS-troepen in goedbeschermde enclaves achterblijven, de Noordvietnamezen een nieuw Tet-offensief lanceren. Het is hoogstwaarschijnlijk, dat hun legers het Zuidvietnamese onder de voet zullen lopen. De VS-commandant in Vietnam zal dan de volgende keuzemogelijkheden hebben. Hij kan óf zijn troepen in de enclaves verdedigen terwijl de bondgenoten die ze geacht worden te beschermen worden gedecimeerd,

óf hij kan een kostbare en vernederende terugtocht à la Duinkerken uitvoeren. Er is niets in Nixon's persoonlijke geschiedenis of karakter dat wijst op het aanvaarden van een militaire nederlaag wanneer hij een politieke oplossing heeft geweigerd.

Toch hebben hoge Pentagon-ambtenaren van de vorige regering mij erop gewezen dat de herhaaldelijke dreiging van de President "strenge en doeltreffende maatregelen te nemen in een dergelijke situatie" weinig waarde zou hebben. Het "escalatie-verlanglijstje" van de luchtmacht houdt in: het gooien van meer bommen op het Zuiden, hervatting van de bombardementen op het Noorden en het leggen van een mijneveld in de haven van Haiphong. De mening van militaire VS-experts met wie ik heb gesproken bevestigt wat voor de hand liggend schijnt. Geen van deze maatregelen zou een totale aanval in het Zuiden kunnen stoppen. Noch zou het plan van de Marine en de landmacht om een invasie in Noord-Vietnam vanuit zee te lanceren iets uithalen behalve het verhaasten van de Amerikaanse nederlaag. Als VS-commandanten klagen over het voeren van een oorlog in Zuid-Vietnam waar veel mensen geheime leden van de strijdkrachten van de vijand zijn, kunnen zij nauwelijks verwachten het in Noord-Vietnam beter te kunnen doen waar letterlijk iedereen lid van het Volksleger is.

Nee, er is maar één escalatie-maatregel die zin heeft en dat is het gebruik van nucleaire wapens. Het is niet moeilijk zich voor te stellen hoe de gezamenlijke Stafchefs een enorme druk op de president uitoefenen om het gebruik van kleine nucleaire wapens te wettigen om de druk uitgeoefend op de Amerikaanse garnizoenen door een totale aanval van Vietcong en Noord-Vietnam te verlichten. Gedurende het beleg van Khe Sanh drie jaar geleden bestond er onder de militairen een aanzienlijke steun voor een dergelijke stap. Er is een Republikeinse visie op de geschiedenis, die Nixon blijkbaar gelooft, volgens welke Eisenhower de Koreaanse oorlog beëindigde door te dreigen met het gebruik van de atoombom. Als er nucleaire wapens worden gebruikt "zijn we in een totaal nieuwe oorlog beland" om generaal MacArthur's karakterisering van het Koreaanse conflict te gebruiken de dag nadat het Chinese leger krachtadig de Yalu overstak. De Noordvietnamezen hebben gezinspeeld op overeenkomsten die ze met de Sovjets en de Chinezen hebben dat in geval van het gebruik van atoomwapens door de VS "het niet langer een Vietnamese oorlog zal zijn". De oorlog in Vietnam loopt niet langzaam ten einde. Hij gaat in de richting van zijn meest gevaarlijke crisis.

VIETNAM-CONFERENTIE IN STOCKHOLM: OP 15 APRIL ZULLEN MILJOENEN TEGEN DE AMERIKAANSE OORLOG DEMONSTREREN

Op 17 en 18 januari vond in Stockholm een bijeenkomst plaats ter voorbereiding van de 5de Vietnamconferentie van Stockholm. Een groot aantal nationale en internationale organisaties uit Oost en West waren vertegenwoordigd, waaronder het New Mobilisation Committee uit de VS en de Vietnam-comité's uit de Derde Wereld, kapitalistische en socialistische wereld. Uit Noord- en Zuid-Vietnam waren meerdere vertegenwoordigers gekomen. De Wereldraad van Kerken en Amnesty International waren als waarnemers aanwezig. Er werd besloten tot drie data: de 16de maart, de

verjaardag van de slachting in Song My, werd uitgeroepen tot internationale dag van protest tegen de oorlogsmisdaden van de VS.

De nieuwe wereldmobilisatieconferentie tegen de Amerikaanse oorlog zal van 28 tot 30 maart in Stockholm plaats vinden.

De 15de april 1970 wordt de "Amerikanen uit Vietnamdag" die miljoenen mensen in de hele wereld moet mobiliseren.

Uit de besluiten en aanbevelingen citeren we de volgende fragmenten:

De 16de maart

"We stellen voor, in verband met de verjaardag van Song My op 16 maart, die dag tot een dag van internationaal protest tegen de Amerikaanse oorlogsmisdaden in Vietnam te maken.

Kampagne voor materiële hulp

De bijeenkomst van de vertegenwoordigers van de internationale en nationale organisaties, die door de Vietnamconferentie van Stockholm bijeen werd geroepen, heeft besloten een nieuwe inspanning te doen voor de inzameling van materiële hulp voor het Vietnamese volk. De delegatie van de conferentie, die een bezoek bracht aan de Democratische Republiek Vietnam, nam daarvandaan een volledige lijst van de allernoodzakelijkste dingen voor de bevolking van Noord- en Zuid-Vietnam mee. Als grondslag van een grote internationale campagne zal iedere internationale of nationale organisatie in de komende maanden beslissen welke dingen men zal gaan inzamelen en de campagne voor het bereiken van dit doel openen. Het internationale liaison-comité zal daarbij als coördinator optreden.

Internationale Vietnamdag

De bijeenkomst heeft eveneens besloten er bij alle internationale en nationale organisaties op aan te dringen de oproep van het New Mobilisation Committee in de VS voor de beëindiging van de oorlog te ondersteunen en wel in die zin dat de 15de april als een bijzondere dag voor de acties tegen de Vietnamese oorlog wordt aangehouden. Het thema van deze dag is "Amerikanen uit Vietnam" (U.S. out of Vietnam Day). De bijeenkomsten en demonstraties die voor deze dag worden voorbereid, dienen niet alleen diegenen op straat te brengen die aan de acties op 15 november deel hebben genomen maar miljoenen mensen meer, die in de afgelopen maanden, met name wegens de openlijke erkenning van de misdaden van de VS in Vietnam, in beweging zijn gekomen.

Vietnam-conferentie

Het internationale liaison-comité nodigt alle organisaties, groepen en persoonlijkheden uit alle landen, die streven naar een beëindiging van de Vietnamese oorlog uit om deel te nemen aan de voorbereidingen en het houden van een nieuwe wereldconferentie over Vietnam, die van 28 tot

30 maart in Stockholm zal plaats vinden. De conferentie zal haar uiterste best doen de uitwisseling van ervaringen en informatie onder de organisatoren en deelnemers te verzekeren, die voor de verdere uitbreiding en intensificatie van de acties tegen de Amerikaanse oorlogsvoering in Vietnam dringend noodzakelijk is. De conferentie zal ertoe bijdragen, een verdere coördinatie en eenheid van de talrijke acties tot mobilisatie van de publieke opinie voor de beëindiging van de oorlog in Vietnam teweeg te brengen. De conferentie is toegankelijk voor alle organisaties die de eis van de Vietnam Oproep voor volledige, onmiddellijke en onvoorwaardelijke terugtrekking van alle Amerikaanse en geallieerde troepen uit Zuid-Vietnam ondersteunen. Een uitnodiging wordt door het internationale liaison-comité naar alle organisaties en bewegingen gestuurd die aan deze bijeenkomst niet konden deelnemen en men verwacht dat honderden organisaties van over de gehele wereld aan de conferentie zullen deelnemen. Bijzondere inspanningen moeten worden gedaan om de deelname van vertegenwoordigers uit de landen van de Derde Wereld en van de nationale bevrijdingsbewegingen te verzekeren. Er wordt de nadruk op gelegd dat het belangrijkste werk van de conferentie bij de commissies en de werkgroepen zal liggen, die zich ieder op een wezenlijk aspect van de Vietnamese oorlog zullen richten. Bijvoorbeeld wordt een bijeenkomst van vertegenwoordigers uit die landen, waarvan de regeringen de Amerikaanse oorlog direct of indirect ondersteunen, gepland. Er zullen werkgroepen komen over materiële hulp, de campagne tegen de Amerikaanse oorlogsmisdaden in Vietnam, de erkenning van de Voorlopige Revolutionaire Regering, de structurele oorzaken van de oorlog, het internationale samenspel op wetenschappelijk- en concernniveau. Bovendien zullen speciale bijeenkomsten van jeugd, vrouwen, vakbondsmensen, leraren, schrijvers, juristen en wetenschapsmensen worden gehouden.

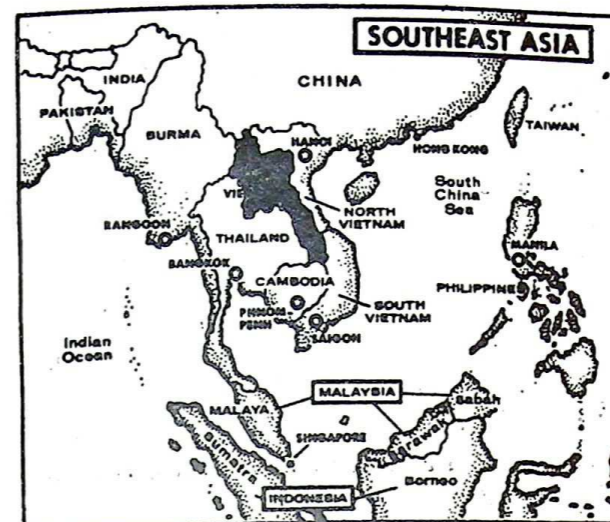
Het voorbereidend werk voor deze conferentie wordt vooral door acties voor politieke mobilisatie en het inzamelen van materiële hulp geleverd.

De 5de Vietnamconferentie van Stockholm moet alle oude en nieuwe krachten, die aan de solidariteitsbeweging deelnemen, samen brengen, zij moet een nieuwe eenheid van deze beweging tot uiting brengen en de noodzakelijke aanzet voor verenigde acties in een nieuwe, nog nooit vertoonde omvang vormen."

(Berliner Extra Dienst, 28-1-'70)

Mededeling

De in het vorig nummer aangekondigde bijeenkomst in Zaandam gaat in verband met de voorbereidingen van de verkiezingen niet door.

VIETNAM**Oorlogsmisdaden**

Senator Tran Van Don heeft de Senaat in Saigon een rapport overhandigd over de massa-moord te Song-My, waarin vermeld wordt dat Amerikaanse soldaten opdracht gekregen hadden "alles te doden wat zich beweegt". Uit een enquête in TIMES MAGAZINE blijkt dat 65 procent van de Amerikanen Song-My als "een incident beschouwen en onvermijdelijk in tijden van oorlog". De Voorlopige Revolutionaire Regering (VRG) heeft op 15 januari te Parijs een eerste lijst van slachtoffers te Song-My gepubliceerd met 243 namen.

Intussen blijven berichten over nieuwe misdaden komen: Op 12 januari maakte het Noordvietnamese persagentschap bekend dat door intensieve besproeiing van plantendodende vergiften van dorpen rond Hué door de Amerikanen in december 1969 rijstvelden en oogsten zijn vernietigd en 30 personen zijn overleden.

De VRG maakte op 15 januari te Parijs bekend dat in een district in het Noorden van de provincie Quang Nam 258 van de 487 gehuchten zijn verwoest en de Amerikanen Vietnamezen onthoofden of hun oren afsnijden.

Op 19 januari beschuldigde het FNL de Amerikanen en Zuidvietnamezen ervan op 11 en 12 november 1969 700 burgers te hebben vermoord in een gebied 35 km ten ZW. van Da-Nang tijdens de operatie "Tiger". Talloze dorpen zouden met bulldozers van de aardbodem zijn weggevaagd.

Op 28 januari maakt het FNL melding van het vermoorden van 5.000 burgers in 4 districten van de provincie Quang-Nam in 1969. Tenslotte: op 29 januari de aankondiging van het FNL dat in oktober 1969 295 personen zijn gedood in de provincie Quang-Ngai en dat zij in januari 1969 200 gedode burgers hebben aangetroffen in de Delta-provincie Ben-Tre.

Literatuur:

Le Monde - 2/1-'70. (Jacques Decornoy)

Amerikaanse geleerden op een Congres in Boston nemen een resolutie aan waarin staat dat er wetenschappelijke bewijzen zijn dat de chemische middelen die de VS in Vietnam gebruiken misvormingen bij baby's ten gevolge kunnen hebben. Zij doen een beroep op de regering in

ZUID-OOST AZIE

JANUARI 1970

Washington het gebruik van de plantendodende vergiften 2,4-5T en 2,4-D onmiddellijk te staken.

Saigon

De Amerikaanse vice-president S. Agnew, die een reis maakt langs 11 landen in Azië en in de Stille Oceaan, verblijft 24 uur in Zuid-Vietnam. Hij veroordeelt de Amerikaanse oppositie en prijst de Amerikaanse soldaten in Vietnam. Op 9 januari deelde president Thieu van Zuid-Vietnam mee dat de volledige terugtrekking van Amerikaanse troepen in 1970 niet mogelijk is. Het zal nog vele jaren duren. Het Amerikaanse weekblad TIME (17 januari) verwacht dat begin 1972 nog 200.000 Amerikanen in Vietnam gelegerd zullen zijn. Ronald Ziegler (woordvoerder van het Witte Huis) zei op 16 januari in Washington dat vertrek van Amerikaanse troepen uit Vietnam vertraagd zou kunnen worden als Hanoi of het FNL grote infiltraties of offensieven zouden uitvoeren. In een rede op 26 januari toont Thieu zich nog duidelijker voorstander van de harde lijn: doorvechten tot de overwinning is behaald. Hij wijst elke gedachte van een neutralistische politiek van Zuid-Vietnam af en wenst ook geen verdere verbreding van zijn regime.

De oppositie:

Op 4 januari delen twee sprekers voor radio Saigon tijdens de uitzending mede "niet vrij te zijn om de waarheid te zeggen". Op 7 januari begonnen meer dan 15.000 arbeiders van de agglomeratie Saigon-Cholon-Gia-Dihn een 48 uur's staking uit protest tegen "sociale onrechtvaardigheden". Op 15 januari werd door de pagode An-Quang in Saigon een Boeddhistische bijeenkomst georganiseerd. Deelnemende studenten beschuldigden Amerikaanse en Zuidkoreaanse troepen ervan de Vietnamese tradities met voeten te treden. De bijeenkomst werd door de politie uiteengejaagd. Een van de oppositieleiders (Tran Van Don) kondigde op 16 januari aan een neutrale regering te willen vormen. In een door 55 senatoren en afgevaardigden uitgegeven manifest wordt om terugtrekking van Amerikaanse troepen en vermindering van Amerikaanse financiële hulp gevraagd.

De Amerikaanse industrieel Eaton, die onlangs in de Democratische Republiek Vietnam (DRV) is geweest, noemde op 21 januari de generaals van Saigon "verraders van hun eigen land". Hij suggereerde dat een rechtstreekse ontmoeting tussen Nixon en Pham Van Dong op neutraal terrein nuttig en mogelijk is.

Onderhandelingen

In januari 4 zittingen in Parijs (49e t/m 52e) op 8, 15, 22 en 29 januari. Geen enkele vooruitgang in de besprekingen. Op de 49e zitting was zelfs geen enkele delegatie-leider aanwezig. De VRG en DRV brengen vooral ter sprake de schendingen van het Noordvietnamese luchtruim en grondgebied en de oorlogsmisdaden.

De Amerikaanse Senator Eugène McCarthy heeft in Parijs gesprekken gevoerd met Mad. Binh (VRG) en Xuan Thuy (DRV). U Thant, op 20 januari in Parijs, ziet als eerste noodzaak de vorming van een nationale regering met grote aanhang in Saigon.

In de Verenigde Staten kondigden 400 Amerikaanse geleerden aan (23 januari) het federale gerechtshof om een uitspraak te zullen vragen dat de oorlog in Vietnam onwettig is en in strijd met de grondwet.

Cijfers

In januari zijn weer de cijfers gepubliceerd over 1969. Uit Amerikaanse bron het volgende:

In periode 1/1-'61 tot 3/1-'70:

40.044 Amerikanen gedood.

263.003 gewond.

B-52 bommenwerpers zouden in 1969 2.634 missies hebben uitgevoerd. (Deze statistieken geven geen aanwijzingen voor de vluchten op Laos.) De infiltratie van Noordvietnamese troepen in Zuid-Vietnam zou in 1969 aanzienlijk minder zijn geworden. Het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken noemde het cijfer van 110.000 infiltranten, tegen 250.000 in 1968.

48.000 man zouden de legers van de DRV en het FNL hebben verlaten. (Volgens het FNL bedraagt het aantal deserties in het Saigon-leger in 1969: 180.000.)

De strijd

Enige malen in januari is de verwachting uitgesproken dat FNL-offensieven aanstaande zijn

a. tegen de Amerikaanse basis in Da-Nang

b. in het Delta-gebied.

Volgens J.C. Pomonti (Le Monde 20/1-'70) zouden toenemende infiltraties van FNL- en zelfs Noordvietnamese eenheden in de delta, de grote activiteit aan de Cambodjaanse grens en de oproepen van FNL-zenders aan de bevolking voedselvoorraden aan te leggen, kunnen wijzen op een aanstaand offensief in de Delta.

Eveneens een aanwijzing zou kunnen zijn dat de militaire commandant van de drie delta-provincies grenzend aan Cambodja, is vervangen.

Een zeer hevige slag in het delta-gebied vond plaats op 22 januari in de provincie Chuong-Thien.

Zware B-52 aanvallen werden gemeld op de Hoog-Vlakte, in het dal van de A Shau (bij Khe Sanh) en op de 7 bergen (prov. Chau-Doc: delta).

In de nacht van 20 op 21 januari heeft het FNL 55 doelen over het gehele land verspreid, aangevallen.

De VS zijn van plan vóór het eind 1971 de kracht van de Zuidvietnamese luchtmacht te verdubbelen. (Washington, 28 januari).

Het Amerikaanse leger in Vietnam:

(Le Monde, 25/6-1-'70): In 4 maanden tijd zijn 109 soldaten van de 1e Cavalerie Divisie gevangen gezet omdat zij weigerden te vechten. Verder werd geconstateerd een snel toenemend gebruik van maryuana en toenemende raciale spanningen in het leger.

Aanvallen op Noord-Vietnam

De voortdurende schending van het Noordvietnamese luchtruim door de Amerikanen heeft op 28 januari geleid,

eerst tot het neerschieten van een Amerikaanse jachtbommenwerper, vervolgens van een helicopter. Hanoi verklaart dat de Amerikaanse verkenningsvluchten in strijd zijn met de (mondelijke) afspraak over de stopzetting van de luchtaanvallen. Maar tevens worden de Amerikanen ervan beschuldigd nog steeds aanvallen te doen op Noordvietnamees grondgebied. (Bijv. op 13, 14 en 17 januari op Huong-Lap ten Noorden van de 17e breedtegraad.) Op 26 januari, twee dagen vóór het neerschieten van de Amerikaanse vliegtuigen deed Hanoi zelfs een scherpe aanval op Nixon. Tijdens zijn presidentschap werd de Noordvietnamese provincie Quang-Binh 160 maal gebombardeerd.

LAOS

Sithon Komadan, vice-president van het centraal comité van de Néo-Lao-Haksat, heeft (6 januari) 1969 het jaar van de ongehoorde intensificatie van de "Special War" genoemd, vooral wat betreft de acties van de Amerikaanse luchtmacht. Maar ook hebben de Amerikanen de legers van Vientiane en van de rechtse Meo-generaal Van Pao aanzienlijk versterkt, zodat er nu 12.000 adviseurs zijn, aldus Komadan.

Voor het eerst na lange tijd zijn er contacten geweest tussen de (voormalige) neutralistische leider Soevanna Phoema en de leiders van links (Soth Petrassi van de Neo-Lao-Haksat) en rechts (prins Boenoem Na Champassak). (Le Monde, 9/1).

In de "Washington Post" (23/1) heeft Murrey Marder onthuld dat een zitting achter gesloten deuren van de Amerikaanse Senaat over Laos heeft plaats gevonden op 15 december 1969. Uit de debatten zou zijn gebleken dat geen enkel defensie-verdrag (geschreven of mondeling) gesloten is tussen Washington en Vientiane. De democratische senator Frank Church heeft de Amerikaanse activiteiten in de vorm van luchtoperaties, een schending genoemd van de akkoorden van Genève van 1962. Senator Mansfield meende dat Vientiane het geen 15 dagen zou uithouden zonder Amerikaanse steun. De cijfers betreffende het aantal Amerikanen in Laos blijven geheim.

Over Laos zie ook: Wilfred Burchett, "Laos . . . will 20 years of U.S. intervention produce one more Vietnam?" (Guardian-N.Y., 3 januari 1970).

THAILAND

Op 4/5 januari bracht Agnew ook een bezoek aan Thailand. Over de terugtrekking van de 12.000 Thaise troepen uit Zuid-Vietnam en de 47.000 Amerikaanse troepen uit Thailand zou een accord zijn bereikt, waarover echter geen gegevens werden bekendgemaakt. Bangkok berichtte echter op 20 januari dat het vertrek van Thaise troepen uit Vietnam op verzoek van Saigon tot later datum is uitgesteld.

De Thaise regering heeft ook een rapport gepubliceerd over de guerrilla in 1969: 532 guerrilla-strijders zouden zijn gedood, 3590 gewond en 2976 zouden zich weer onder het gezag van Bangkok hebben gesteld. Deze cijfers liggen hoger dan in voorgaande jaren. Ook in Chinese bronnen wordt gesproken over de nog steeds groeiende volksoorlog in Thailand: thans in meer dan 30 van de 71 provincies. Het persbureau Nieuw China maakt ook melding van de coördinatie van activiteiten van Bangkok en Kuala Lumpur (Malaya) bij de strijd tegen de revolutionaire bewegingen aan weerszijden van de Thais-Malayse grens. Enige data:

Op 9 januari hebben ongeveer 80 guerrilla's 6 dorpen veroverd in Noord-Thailand vlak bij de Laotiaanse grens. Op 13 januari werd voor de tweede maal in zes maanden een aanval gedaan op de Amerikaanse luchtmachtbasis Ubon, waar 4000 Amerikaanse militairen zijn gelegerd. Op 20 januari werden opnieuw guerrilla's gesignaleerd vlak bij de startbaan.

Op 23 januari werd hevige strijd gemeld tussen guerrilla en regeringstroepen in de Noordelijke provincie Nan en eveneens op 29 januari, in het uiterste Noorden, bij Maesod, in het gebied van de Meos.

Over Thailand zie ook: Wilfred Burchett, "Thailand serves U.S. imperialism". Guardian (New York), 17 januari 1970.

BIRMA

Generaal Ne Win, de sterke man in Birma, heeft op 4 januari bekend gemaakt dat het staatseconomisch systeem, ingesteld na de nationalisatie in 1963, is mislukt door onbekwaamheid, onvoldoende controle en corruptie. Van een terugkeer naar een kapitalistisch systeem zal echter geen sprake zijn. Aan de Birmaanse Socialistische Program Partij (de enige in het land na de coup) is nu voorgesteld consumenten-coöperaties en een nieuw distributiesysteem in te voeren.

Generaal Ne Win verbleef een week in India (Le Monde, 24/1). Het schijnt dat hij het politiek isolement van zijn land wil verkleinen, o.a. door grotere samenwerking met New Delhi. Hij wil opnieuw de verzekering dat New Delhi geen steun zal verlenen aan opposanten van zijn regime (zoals de nu in Thailand verblijvende ex-premier U Nu), en wenst tenslotte samenwerking in de strijd tegen de in beide

EEN WARM HART EN EEN KOEL HOOFD

Twee leden van de delegatie van de Voorlopige Revolutionaire regering van Zuid-Vietnam in Parijs in Nederland.

Van zaterdag 7 tot dinsdag 10 februari waren in ons land twee leden van de onderhandelings-delegatie van de Voorlopige Revolutionaire Regering (VRR) in Parijs: Dr. Le Van Loc en Hoang Huy Châu. Zij waren hier op uitnodiging van de verenigde steungroepen aan het FNL (Bevrijdingsfront) om de tentoonstelling "Waarom wint Vietnam" te openen. Deze tentoonstelling geeft een beeld van het leven en de strijd in Noord-Vietnam en de bevrijde gebieden van Zuid-Vietnam. Twee van onze redacteuren hadden een gesprek met hen.

Dr. Le Van Loc is arts en heeft een voor een Vietnamees normale levensloop gehad.

LVL: "Ik ben in de Mekong Delta geboren, in de provincie Vinh Long. Dat is midden in de Delta. Tijdens de 25 jaar van het verzet heb ik in vele streken van Vietnam gewoond, zelfs in de bergstreken. Tussen 1946 en 1950 kreeg ik mijn opleiding tot assistent-arts. Daarna werd ik tijdens mijn werk verder opgeleid tot volledig arts. Ik ben uit Zuid-Vietnam weggegaan, toen de conferentie van Parijs begon. Ik ben dus al meer dan een jaar weg. Mijn gezin is nog in Zuid-Vietnam. Ik heb mijn vrouw en twee kinderen al meer dan drie jaar niet gezien. Mijn geval is niet iets bijzonders, maar heel gewoon.

Dr. Le Van Loc is in Parijs en niet in Vietnam, om voor de leden van de onderhandelings-delegatie te zorgen. Boven-

landen wonende opstandige Naga's.

CAMBODJA

De New York Times van 28 januari bericht dat Washington in 1967 subversieve missies heeft georganiseerd met het doel de regering in Phnom-Penh omver te werpen, o.a. door acties van de rechtse Khmer Serai te ondersteunen.

FILIPPIJNEN

Op 26 januari vond in Manilla een zeer grote demonstratie plaats (ongeveer 20.000 personen, vnl. studenten). Geëist werd: terugtrekking van de Amerikaanse bases op de Filippijnen en bestuurshervormingen. Later werd bekend gemaakt dat 362 personen bij gevechten tussen politie en demonstranten waren gewond.

Latere demonstraties tegen het politie-optreden leidden op 31 januari tot een massaal treffen tussen studenten en politie- en legereenheden, waarbij 5 studenten door geweerkogels werden gedood.

President Marcos heeft de onlusten toegeschreven aan agitatie van Maoïsten. Bij de 150.000 studenten heerst echter grote ontevredenheid, omdat, welke partij ook regeert, de liberalen of de nationalististen, de macht in handen blijft van de oligarchie. Daarbij stijgen de prijzen voortdurend en verslechtert de economische situatie van het land. De rebellie van de Huks op Luzon blijft ook voortduren.

Tenslotte wordt door studenten geëist het vertrek van de 40.000 op de Filippijnen gelegerde Amerikaanse soldaten.

dien is een arts nodig, die de medische omstandigheden in Zuid-Vietnam goed kent om daarover uitleg te geven en de medische hulp vanuit het buitenland te coördineren. Hoewel Nixon de onderhandelingen in Parijs niet zo ernstig neemt (hij heeft nog steeds geen vervanger voor Cyrus Vance aangewezen) en de Vietnamezen het niet zo leuk vinden om elke donderdag tegenover hun vijanden te zitten, blijven ze stug volhouden. Hoang Huy Châu: "Wij strijden niet alleen aan het militaire front, maar ook aan het politieke en diplomatieke. Tussen deze drie fronten moet een goede coördinatie zijn. Wij strijden op het slagveld, maar wij strijden ook aan de onderhandelingstafel. Daarom heeft het zin te onderhandelen, hoewel de Verenigde Staten hardnekkig vasthouden aan hun agressieve en neo-kolonialistische politiek. "Wij zijn er van overtuigd, dat onze strijd op alle drie deze fronten tot de overwinning zal leiden . . . "Wij moeten iedere donderdag zitten tegenover hen, die ons volk zoveel leed hebben aangedaan en nog steeds aandoen. Mensen, die steeds barbaarser wredeheden begingen en nog steeds begaan in Zuid-Vietnam; die onze vrouwen, onze babies, onze oudere mensen gedood hebben en nog steeds doden. Maar voor ons, revolutionairen, geldt wat onze leider (Ho Chi Minh) ons leert: men moet een warm hart hebben, maar een koel hoofd."

LVL: "Wij moeten blijven hameren op de belangrijkste punten uit ons programma: de onvoorwaardelijke, volledige en onmiddellijke terugtrekking zonder voorwaarden van de Amerikaanse soldaten en hun bondgenoten, en: het regelen

van de zaken in Zuid-Vietnam aan de Vietnamezen zelf overlaten."

Nixon mobiliseert de rechtse krachten van Amerika. Toch hebben de Zuidvietnamese onderhandelaars nog steeds vertrouwen in het Amerikaanse volk (voor hen duidelijk iets anders dan de Amerikaanse regering). Ze zijn zelfs optimistisch.

HHC: "Drie jaar nadat Lyndon Baines Johnson president van Amerika was geworden, in 1967, begon het verzet in Amerika pas te groeien. En nu, nog maar enkele maanden na de ambtsaanvaarding van president Nixon, hebben we al de grote demonstraties tijdens de Moratorium dagen in oktober en november gehad. Dat zegt toch wel iets. Men kan het Amerikaanse volk niet langer bedriegen. Niet alleen de Democraten maar ook de Republikeinen onthullen steeds meer de ware politiek van Nixon. Hij kan het Amerikaanse volk niet meer voor de gek houden. Daarom zijn wij niet pessimistisch gestemd."

Vóór 1965 was de oorlog bijna helemaal "gevietnameiseerd". Na 1965 werd hij "geamerikaniseerd". Nu is men weer bezig met "vietnamisatie", maar het Zuidvietnamese Saigon leger krijgt nu een betere uitrusting.

HHC: "Er is wel enig verschil tussen de marionetten-troepen (van Saigon - red. VB) van 1965 en van 1969/1970. Driemaal zoveel marionetten-piloten worden nu in Amerika opgeleid als in 1965. Ze hebben ook veel moderne wapens. Maar voor ons geldt: de wapens geven niet de doorslag; beslissend is in de eerste plaats de strijdlust. In 1969 zijn ongeveer 180.000 soldaten uit het marionetten-leger gedeserteerd. Bij de soldaten van het marionetten-leger groeien de nationale gevoelens door de misdaden die door de invallers begaan worden tegen ook hun ouders, hun broeders, hun zusters, hun landgenoten. Men moet rekening houden met deze groeiende nationale gevoelens. Wij, de strijders voor de bevrijding, vechten voor een rechtvaardige zaak. Maar voor welke zaak vechten zij?"

Meer dan 80 procent van Zuid-Vietnam staat onder beheer van de Voorlopige Revolutionaire Regering (VRR): 11 miljoen mensen op een totaal van 14 miljoen. In 41 van de 44 provincies zijn organen van de VRR ingesteld, ook in steden als Saigon, Dalat, Danang (waar de grote Amerikaanse luchtmachtbasis is). In alle organen van de VRR nemen vrouwen 40 tot 50 procent van de leidende posities in!

HHC: "Juist het optreden van de vliegtuigen en de artillerie van de vijand en zijn operaties tonen duidelijk hoe de situatie is: de vijand wil de bevrijde gebieden vernietigen. Hieruit blijkt duidelijk hoe goed de VRR en de revolutionaire macht van het volk functioneren.

"In de bevrijde gebieden zijn vele waterwerken uitgevoerd (al zijn ze natuurlijk niet zo groot als die bij u hier in Nederland). De bevolking wordt geholpen de opbrengst uit de landbouw te verhogen. Ondanks de bommen en chemische middelen van de Verenigde Staten is de opbrengst van de akkers in de bevrijde gebieden gemiddeld drie tot vier ton rijst per hectare. In sommige vruchtbare streken is dat zes tot tien ton per hectare. En de landbouw in Zuid-Vietnam is niet modern en gemechaniseerd zoals bij u. Maar toch hebben wij deze hoge opbrengst. Dat betekent heel wat voor ons.

"De gezondheidszorg strekt zich uit tot in zelfs de kleinste dorpen en gehuchten. Het onderwijs gaat vooruit, ondanks grote moeilijkheden heeft de VRR een volledig onderwijs-systeem opgebouwd. In de bevrijde gebieden gaat 90 procent van de kinderen van de schoolgaande leeftijd ook inderdaad naar school. Les wordt gegeven: 's nachts of in

ondergrondse schuilplaatsen. We hebben niet zoveel papier, soms gebruikt men zelfs boombladeren om op te schrijven. "In de bevrijde gebieden zijn 17 nationale minderheids-groepen, die geen geschreven taal hebben. Die wordt nu ontwikkeld."

Voor de gezondheidszorg zijn veel doktoren nodig. Die worden niet in universiteiten opgeleid, maar in de praktijk. Dr. Le Van Loc: "Er zijn scholen voor de opleiding van verplegers, waar kaderleden voor de gezondheidszorg worden opgeleid. Deze kaders werken drie, vier jaar en worden dan per provincie bij elkaar geroepen voor een opleiding tot assistent-arts. Deze assistent-artsen werken weer drie à vier jaar en worden dan opgeleid tot volledig arts. Daarna kunnen ze op deze manier specialist worden. Deze opleidingen zijn verspreid over alle provincies en worden gegeven in scholen, die telkens op andere plaatsen gehouden worden."

De Amerikanen hebben niet alleen hun troepen naar Vietnam gebracht, maar ook hun cultuur. In de gebieden onder bestuur van Saigon en Amerika bloeien prostitutie, zwarte handel en smokkel. De Vietnamese cultuur met zijn sterke familiebanden, zijn grote eerbied voor de ouders, zijn voorouder verering, wordt volkomen vernietigd. Gezinnen worden uit elkaar gehaald, of moeten leven onder de erbarmelijke omstandigheden van de concentratie-kampen waar ze of heen gebracht worden, of heen vluchten voor het militaire geweld.

HHC: "Ik ben er absoluut van overtuigd, dat de Amerikaanse levenswijze de Vietnamese tradities niet kan uitroeien. Wij hebben daarvoor de ervaringen van onze landgenoten in het Noorden. In Noord-Vietnam heeft de Franse agressie-oorlog ook gewoed. Noord-Vietnam is ook tientallen jaren bezet geweest. Vietnam heeft bezettingen meegemaakt, die niet tientallen, maar honderden jaren hebben geduurd. Maar de Vietnamese cultuur blijft altijd bestaan.

"Er zullen na de oorlog nog vele moeilijkheden zijn. Maar wij zijn optimistisch wat de toekomst betreft. Onze landgenoten in het Noorden konden na vijftien jaar bezetting de jeugd weer goed opvoeden. De jeugd van het Noorden heeft zeer actief deelgenomen aan de strijd tegen de Amerikaanse verwoestingsoorlog."

LVL: "Gelukkig is maar een klein deel van de jeugd beïnvloed door de Amerikaanse levenswijze. Wij zijn er van overtuigd, dat wij na de bevrijding al deze kwaden, met inbegrip van prostitutie en geslachtsziekten, kunnen overwinnen."

In het gesprek bleek dat de beide Vietnamezen nauwkeurig op de hoogte waren van wat de verschillende Vietnam-groepen in Nederland doen. Zij vroegen ons ook herhaaldelijk hun dank voor deze steun over te brengen. Op de vraag welke hulp het meest nodig is, antwoordden zij, dat geld voor medicijnen en medische instrumenten hard nodig is, maar dat morele en politieke steun (protesten bij de Nederlandse regering tegen hun steun aan de Amerikaanse politiek) voor hen minstens even belangrijk is.

LVL: "Materiële steun is niet alleen een grote hulp, maar ook een morele aanmoediging voor ons."

HHC: "U weet allen, dat onze strijd, het verzet tegen de Amerikaanse agressie in Zuid-Vietnam, niet alleen gevoerd wordt om onafhankelijkheid en vrijheid te verkrijgen voor het Zuidvietnamese volk, maar ook een bijdrage is aan de gemeenschappelijke strijd van recht tegen onrecht, van beschaving tegen barbaarsheid. Daarom steunen steeds grotere groepen van de bevolking van de wereld onze strijd."